Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 271 663 van 22 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. BUYTAERT**
Terhulpsesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HAYER *loco* advocaat C. BUYTAERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, tot de Edo-etnie te behoren en Christen te zijn. U werd geboren in Irrua, Edo State en woonde hier tot 2015 samen met uw moeder V., uw Vader J. Z., uw tweelingzus Q. en uw broer J.. Hierna verhuisde u naar Benin City waar u aan de slag ging als mecanicien. Af en toe werkte u ook in de bouwsector. U woonde alleen in Benin City. U heeft een dochter X, geboren uit een relatie met een zekere T..

In december 2016 werd u opgebeld door uw moeder. Ze vertelde u dat uw vader dood was. Hij bleek lid geweest te zijn van een cult, de Awubaga, en was ten oorlog getrokken tegen een andere cult, de Eiye. Hij stierf tijdens dit gevecht. Hierna kwamen enkele Awubaga-leden vragen naar u.

Ze wensten van u dat u de positie van uw vader zou innemen. U weigerde echter. Ze stelden dat u drie dagen bedenktijd had en als u niet zou toetreden dat u zou vermoord worden. U dacht dat ze een mopje maakten. In de tussentijd ging u wel naar de politie, maar zij dachten dat u aan het lachen was en stelden dat u moest terugkomen als de cultleden terugkwamen. Na vier dagen kwamen ze terug en vroegen ze u opnieuw om de plaats van uw vader in te nemen. U bleef echter weigeren en ze sloegen u in elkaar. U geraakte gewond en uw tweelingzus Q. nam u mee naar het lokaal ziekenhuis. Daar werd u verzorgd.

De volgende nacht ging uw zus naar buiten om iets te eten te halen en zag ze de Awubaga-leden. Deze hadden reeds de bewaking uitgeschakeld door de armen vast te binden en de mond te knevelen. Hierna gingen ze echter naar binnen, waarop uw zus u op haar rug langs de achteringang van het ziekenhuis wegbracht. Jullie kwamen een man tegen die jullie naar Libië bracht. Hier probeerde een heel aantal Arabieren alle vrouwen daar te verkrachten. Ze kwamen naar uw zus, die tegenwerkte, waarop ze werd neergestoken en stierf. De rest van jullie werd meegenomen naar de gevangenis. Hier werden uw wonden verder verzorgd. In december 2017 hoorde u 's nachts plots heel wat lawaai, zag u allerlei mensen rennen en kon u ontsnappen uit de gevangenis. U slaagde erin de smokkelaar te contacteren en u reisde naar Italië. Ondertussen verbleven uw moeder, broer en dochter bij de pastoor van de Assemblies of God-kerk in Irrua.

U kwam aan in Italië op 10 december 2017. U diende hier een verzoek voor internationale bescherming in (hierna VIB) op 11 maart 2018. U kende hier problemen met de man die u naar Europa had gebracht, waarop u naar Nederland ging. Hier diende u op 28 februari 2019 een VIB in. Zij wilden u terugsturen naar Italië waarop u naar Duitsland trok en daar op 25 september 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Ook hier wensten ze u terug te sturen naar Italië, waarop u naar België kwam. Hier diende u op 10 december 2019 een VIB in.

Op 13 juli 2021 werd het huis van uw pastoor in Irrua aangevallen door de Awubaga-leden. Het huis werd in brand gestoken, uw broer werd vermoord, de pastoor werd in elkaar geslagen en uw moeder verdween. Dit werd u verteld door de vrouw van de pastoor. Zij stuurde ook drie foto's door die gerelateerd waren aan het incident. U legde deze voor tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 16 augustus 2021. Op 9 of 10 september belde de pastoor zijn vrouw om te zeggen dat de mannen naar de kerk kwamen om u te zoeken, waarop de pastoor zijn vrouw de politie belde, die erin slaagden om één van de mannen te arresteren. Hierop belden de mannen naar de vrouw van de pastoor en vertelden haar dat ze ervoor moest zorgen dat hun collega werd vrijgelaten.

U legde enkele kopieën van foto's neer tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS en arriveerde in België met een tijdelijke verblijfskaart voor verzoekers voor internationale bescherming uit Duitsland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben uit vrees voor (verdere) vervolging door de Awubaga-cult omdat u de positie van uw overleden vader als lid van de Awubaga-cult niet wil innemen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de verklaringen die u aflegde betreffende enkele essentiële elementen binnen uw asielrelaas dermate vaag en incoherent waren dat uw algemene geloofwaardigheid én de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze onderuit worden gehaald.

Zo bleken uw verklaringen over het overlijden van uw vader niet coherent en weinig doorleefd – en als dusdanig nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo legde u bij de verschillende asielinstanties geen consistente verklaringen af over het daadwerkelijke plaatsvinden van uw vader zijn dood – nochtans het moment waarop uw problemen startten, gezien de Awubaga u lastigvielen omdat u uw vader zijn plaats moest innemen. Tijdens uw interview bij de dienst vreemdelingenzaken (hierna DVZ) vermeldde u immers niet dat uw vader overleed (zie DVZ, vraag 13, p. 7 – dd. 17/01/2020). ***Sterker nog****: U stelde toen dat hij nog in Irrua woonde. Het was* ***pas*** *in de vragenlijst van het CGVS (dd. 20/11/2020) dat u* ***plots*** *verklaarde dat uw vader vermoord werd in 2016 (vragenlijst CGVS, p. 3). U bevestigde zijn dood later tijdens uw persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Gezien de impact van zijn overlijden is het niet geloofwaardig dat u dit vergat te meldden bij de DVZ.*

Verder wordt er ook op gewezen dat u over de omstandigheden van uw vader zijn dood eigenlijk niets wist te vertellen. *Zo stelde u tijdens het eerste onderhoud dat uw moeder u belde en vertelde dat uw vader dood was omdat hij naar de oorlog was gegaan en had gevochten met Eiye-cultists (NPO1, p.13). Toen hier tijdens het tweede onderhoud meer uitleg over werd gevraagd wist u eigenlijk nooit meer info te geven dan dat hij naar de oorlog was gegaan en had gevochten met de Eiye-cultists. Zo vroeg de dossierbehandelaar van het CGVS nogmaals wat er gebeurde, waarop u – in twee stappen – antwoordde: "Hij is een cultist, ze gingen naar de oorlog om te gaan vechten, ze kwamen terug en hij was dood (NPO2, p. 9)." Toen u werd gevraagd waarom ze oorlog voerden, stelde u dat dit was omdat ze een misverstand hadden. Er werd u gevraagd over welk misverstand het ging, waarop u vaagweg antwoordde: "ik weet het niet, mijn moeder vertelde dit, ze zijn aan het vechten ze hebben een misverstand en daarom vechten ze, dat is wat mijn moeder vertelde (NPO2, p. 10)." De dossierbehandelaar vroeg later of u aan de Awubaga vroeg wat er met uw vader was gebeurd, waarop u simpelweg "nee" (NPO2, p. 12) antwoordde. Ook over het moment waarop uw vader overleed legde u vage verklaringen af. Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS (dd. 16/08/2021) dat uw vader in 2016 overleed en uw moeder u in december 2016 belde om te zeggen dat uw vader werd gedood (NPO1, p. 8 en p. 13). Toen u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS (dd. 16/09/2021) meer specifiek werd gevraagd wanneer in 2016 uw vader overleed, gaf u aan dat u het zich niet meer kon herinneren (NPO2, p.9). Er kan nochtans verwacht worden dat u iets preciezer zou weten wanneer uw vader precies overleed, gezien de impact op uw leven. Het is frappant dat u, die verklaarde een gezonde vader-zoon relatie onderhouden te hebben met uw vader (NPO2, p. 9), niets wist van de omstandigheden waarin uw vader was overleden.* ***Het feit dat u niets van de omstandigheden van zijn dood afwist en het feit dat u zelfs inconsistent was in uw verklaringen of uw vader al dan niet overleden was - het overlijden van uw vader waarmee al uw problemen begonnen volgens uw verklaringen – ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas gezien er zonder dit overlijden geen problemen betreffende zijn opvolging konden zijn.*** *Bovendien is het gebrek aan interesse dat u toonde in het overlijden van uw vader een verdere negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas.*

Ook wist u niet te overtuigen dat uw vader daadwerkelijk lid was van Awubaga, laat staan dat u bijgevolg gedwongen werd om zijn positie in te nemen.

Zo wist u eigenlijk niets concreet te vertellen over uw vader en zijn lidmaatschap bij de Awubaga, noch over de Awubaga-cult zelf.

Zo werd u tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS gevraagd om meer te vertellen over de cult, waarop u wel erg kort stelde: "Awubaga. Mijn moeder vertelde mij dit (NPO1, p. 14)." Nogmaals gevraagd of u iets meer wist over deze mensen, stelde u van niet. Er werd gevraagd of u ooit van iemand anders hoorde over deze cult, maar u knikte van niet. U hoorde enkel dat ze vochten, maar u wist niet wie ze waren (NPO1, p. 14). Wanneer nog eens expliciet werd gevraagd of u weet had van andere dingen die de cultists deden, stelde u "enkel vechten, niets anders. Cultists vechten enkel. (NPO1, p. 15)." Wanneer werd gevraagd of de leider van de groep zijn naam vertelde aan u, stelde u dat u er helemaal niets van wist (NPO1, p. 16). Wanneer u werd gevraagd of u voorheen wist of uw vader hierbij zat, stelde u van niet. "Het was enkel mijn moeder, maar als ze het mij zou verteld hebben zou het een probleem geweest zijn, want hij zou mijn moeder altijd geslagen hebben (NPO1, p.14)." Wanneer u werd gevraagd of u ooit iets opmerkte aan uw vader, antwoordde u naast de kwestie: "Als ik het wist zou ik misschien naar de politie gegaan zijn, maar mijn moeder ging geslagen worden als ik het zou weten, maar ik woonde daar ook niet, maar als ik het ooit had geweten zou ik naar de politie gegaan zijn" (NPO1, p.15). Gevraagd naar welke positie uw vader had binnen de cult zei u nietszeggend: "nee hij had geen functie, positie, hij was een lid. Geen positie" (NPO, p. 19).

Toen de dossierbehandelaar van het CGVS tijdens het eerste onderhoud vroeg of mensen in uw buurt iets wisten over uw vader zijn lidmaatschap, antwoordde u dat u het niet wist, want u woonde daar niet – nochtans woonde u op een jaar na uw gehele leven in Nigeria in het dorp van uw vader en is dit dus geen afdoende verklaring (NPO1, p. 15). Gevraagd of u wist hoelang uw vader lid was van de Awubaga-cult, stelde u van niet. De dossierbehandelaar vroeg hierop of u dit niet vroeg aan de Awubaga-leden waar u dan weer naast de kwestie op reageerde: "mijn moeder wist het niet, ik vroeg het, maar hij was al bij die cult voor hij met mijn moeder was, hij ging naar de meetings enzo, maar het jaar dat hij erbij ging, dat heeft mijn vader nooit gezegd " (NPO1, p.16). U werd hierop gevraagd wanneer uw moeder erachter kwam dat uw vader in de cult zat, waarop u zei dat ze het u wel degelijk vertelde, maar dat u het zich niet kan herinneren want het is al lang geleden. U wist ook niet of uw moeder al lang op de hoogte was van uw vader zijn lidmaatschap (NPO1, p.16). Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS werd u deze vraag opnieuw gesteld en vertelde u opnieuw dat ze het u wel vertelde maar dat u het zich niet kon herinneren (NPO2, p. 13). U werd toen eveneens gevraagd wat uw moeder van zijn lidmaatschap vond, waarop u antwoordde dat u dit niet wist. Wanneer de dossierbehandelaar wilde weten of u niet aan uw moeder vroeg wat haar mening hieromtrent was, antwoordde u tot drie maal toe naast de kwestie en stelde u dat als uw moeder u zou verteld hebben over zijn lidmaatschap dat uw vader haar geslagen zou hebben (NPO2, p.13).

Het feit dat drie verschillende bronnen – uw moeder, de buurt en de Awubaga-leden zelf – u meer info konden bieden over uw vader zijn lidmaatschap of de cult zelf en u toch zo'n beperkte kennis tentoonspreidde zorgt er dan ook voor dat uw verklaringen absoluut niet doorleefd overkomen en bijgevolg als ongeloofwaardig beschouwd worden.

In deze context mag er ook gewezen worden op de incoherente verklaringen die u aflegde tijdens het tweede persoonlijke onderhoud over uw moeder haar kennis van de cultists. Zo stelde u initieel tijdens dit onderhoud dat uw moeder de cultists kende, meer nog: ze wist hun namen, ze ontmoette ze zelfs in de kerk (NPO2, p.11). U kon dus perfect meer info gevraagd hebben over het lidmaatschap aan uw moeder. Toen u vervolgens werd gevraagd of u aan uw moeder de namen van deze leden vroeg, stelde u plots dat uw moeder de namen van de leden niet kende. Wanneer u met uw eerdere verklaringen werd geconfronteerd, stelde u plots dat ze de leden wel kende, maar dat ze hun namen niet kende (NPO2, p. 12). Wanneer op het einde van dit onderhoud de dossierbehandelaar de vraag stelde hoe het mogelijk was dat de politie de Awubaga-leden niet oppakte indien uw moeder hen kende, stelde u plots uw verklaringen bij en zei u dat ze enkel dachten dat het uw vader zijn vrienden waren, maar ze wisten niet of het cultists waren (NPO2, p. 23). Het feit dat u zulke incoherente verklaringen aflegde over uw moeder haar kennis van de Awubaga-leden – uw moeder die volgens uw verklaringen uw primaire en eigenlijk enige verstrekker van info over de cult was – zorgt er dan ook voor dat het ook niet geloofwaardig is dat uw moeder u informeerde over de Awubaga.

Gelet op de erg gebrekkige kennis die u tentoonspreidde over de Awubaga-cult en het feit dat u noch over het lidmaatschap van uw vader bij de Awubaga, noch over het overlijden van uw vader, – de elementen die aan de grondslag van uw problemen liggen – geloofwaardige verklaringen wist af te leggen, wordt de geloofwaardigheid van uw verhaal op fundamentele wijze ondermijnd. Immers is er zonder lidmaatschap of dood van uw vader geen gedwongen opvolging en bijgevolg geen vrees voor vervolging.

Nog frappanter is de vaststelling dat u nooit iets over uw vader zijn lidmaatschap (laat staan zijn opvolging) hoorde tot uw moeder u ***na zijn dood*** *over zijn lidmaatschap inlichtte. Immers kan er - gezien uit uw verklaringen bleek dat het Awubaga-lidmaatschap van vader op zoon moest overgaan - verwacht worden dat dit lidmaatschap (en de opvolging ervan) uitgebreid besproken zou worden tussen vader en zoon gegeven de impact die het zou uitoefenen op uw leven. Het feit dat dit niet gebeurde ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de gedwongen opvolging.*

Bovendien blijkt uw kennis over de opvolging bij de Awubaga-cult erg beperkt. Toen de dossierbehandelaar u specifiek vroeg of de oudste zoon van een lid van de Awubaga-cult moet overnemen indien dit lid sterft, antwoordde u: "ja, ik denk van wel, maar ik kan het mij niet herinneren "(NPO2, p. 12). Gezien u tijdens beide onderhouden op het CGVS veelvuldig stelde dat de Awubaga tegen u zeiden dat u moest starten waar uw vader gestopt was, is het vreemd dat uw antwoord plots veranderde (NPO1, pp. 15,16 ; NPO2, pp. 10, 11, 12, 14, 15). Er kan immers verwacht worden dat iemand die een opvolgingskwestie aanhaalt als de reden om zijn land van herkomst te ontvluchten dat deze op zijn minst op de hoogte is van wat de "regels van opvolging" zijn.

Ook wist u niet te overtuigen dat u daadwerkelijk werd benaderd – laat staan bedreigd en aangevallen – door de Awubaga cultleden.

Zo kwamen uw verklaringen over uw eerste confrontatie met de Awubaga-cultleden absoluut niet doorleefd over.

Immers bleven uw verklaringen over het initiële contact door de Awubaga-leden vaag en weinig doorleefd na beide onderhouden bij het CGVS. Zo verklaarde u in het eerste onderhoud dat u vertrok naar Libië in december 2016, nadat u werd geslagen door de Awubaga – wat dan weer vier dagen na de eerste benadering door de Awubaga was. (NPO1, p 12). Echter tijdens het tweede onderhoud zei u dat u zich niet kon herinneren in welke maand deze eerste benadering door de Awubaga plaatsvond (NPO2, p.10). Het frappeert dat u een maand later plots niet meer kon antwoorden op deze vraag. Toen tijdens het tweede onderhoud naar meer details werden gevraagd over deze eerste ontmoeting met de Awubaga, wist u eigenlijk ook nooit iets concreets te zeggen. Zo werd u gevraagd of u alleen was toen ze u de eerste maal benaderden, waarop u naast de kwestie inging op details van de tweede ontmoeting, toen u in elkaar werd geslagen door de cultleden (NPO2, p. 11). Toen de dossierbehandelaar nog eens expliciet vroeg of u alleen was de eerste keer dat de Awubaga u bezochten, stelde u: "ik kan het mij niet herinneren, ik weet dat ik ze zag buiten en ze kwamen me waarschuwen, maar ik kan het mij niet herinneren (NPO2, p. 11)". Wanneer werd gevraagd of de cultists zich voorstelden was uw antwoord eveneens: "ik kan het mij niet herinneren, ik weet gewoon, je start waar je vader stopt (NPO2, p. 11)." Gevraagd of u aan hen vroeg wie ze waren, zei u opnieuw dat u het zich niet kon herinneren, dat u dit wist omdat uw moeder u vertelde dat ze cultists waren (NPO2, p. 11). U kon zich echter eveneens niet herinneren of uw moeder erbij was toen ze u benaderden. Nochtans had u bij het eerste onderhoud op het CGVS verklaard: "ja mijn moeder was daar toen ik werd benaderd door de mannen " (NPO1, p. 16). Toen u vervolgens – tijdens het tweede onderhoud – werd gevraagd hoe u dan wist dat de mannen die u benaderden cultist waren – zonder dat u ze ooit had gezien en dat u niet wist of uw moeder erbij was – stelde u eens te meer: "mijn moeder vertelde het mij dat ze cultist waren. Ze zeiden dat ik moest beginnen waar mijn vader was gestopt, dat is hoe ik het herinner dat mijn moeder het wist (NPO2, p. 11)." Naast het feit dat u geen enkel concreet detail kon voorzien over deze ontmoeting, blijken uw verklaringen ook niet coherent te zijn. Het is bovendien niet geloofwaardig dat het uw moeder was die u vertelde dat deze mannen cultleden waren, als u zich zelf niet meer herinnert of uw moeder al dan niet aanwezig was bij deze eerste ontmoeting.

Ook uw verklaringen omtrent uw reactie tijdens deze eerste ontmoeting met de Awubaga bleken incoherent. Zo stelde u tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS meermaals dat u de positie van uw vader niet wilde innemen omdat u een baby had (NPO1, pp. 13;15) en later dat u niet kon opvolgen omdat u een christen was (NPO1, p. 16). Deze twee stellingen zijn op zich al opvallend wanneer ze worden vergeleken met andere verklaringen die u deed. U stelde immers tijdens het eerste onderhoud dat uw dochter pas in juli 2017 (7 maand na uw vertrek) werd geboren, op het moment dat u al in Libië zat (NPO1, p. 10). Daarnaast gaf u ook aan dat uw vader, hoewel lid van de Awubaga, christen was en wekelijks naar de kerk ging met uw moeder (NPO2, p. 8). Meer nog, u verklaarde dat zijn cult-vrienden ook naar de kerk gingen (NPO2, p.11).

Gezien u er niet in slaagde om coherente en doorleefde verklaringen af te leggen over de eerste benadering door de Awubaga-leden – en gezien u bij diepgaandere vragen ofwel naast de kwestie antwoordde – vaak door eerdere verklaringen te herhalen – ofwel tegenstrijdige verklaringen aflegde, wist u dan ook niet te overtuigen dat deze initiële benadering en de vervolging die erop volgde – waarbij u na 4 dagen werd aangevallen – daadwerkelijk plaatsvond.

Verder bleek ook uw gedrag niet in overeenstemming met hetgeen verwacht kan worden van iemand die de problemen had die u aanhaalde.

Zo liet u het na om meer info te verzamelen over uw vervolgers en uw eigen situatie, wat het minste is dat verwacht kan worden (zie supra). Verder is het opvallend dat u en uw moeder niets deden na de dood van uw vader, immers was hij vermoord. Toen u werd gevraagd wat u deed na zijn dood stelde u dat u gewoon thuis bleef tot het moment dat de cultleden zeiden dat u moest toetreden bij de Awubaga. Pas wanneer de dossierbehandelaar u in het tweede onderhoud expliciet vroeg of u de politie contacteerde na uw vader zijn dood, antwoordde u initieel naast de kwestie, om dan te stellen dat u pas naar de politie ging op het moment dat u reeds werd benaderd door de Awubaga (NPO2, p. 10). Zelf haalde u nooit spontaan aan dat er na de dood van uw vader naar de politie gegaan werd. Zo sprak u in het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS initieel in hypothetische termen over de politie: "als ik

naar de politie zou gegaan zijn, dan zouden ze niets gedaan hebben" (NPO1, p. 16), maar toen de dossierbehandelaar u vroeg of u naar de politie ging zei u plots van wel (NPO1, p. 16). Ook in het tweede onderhoud haalde u de politie niet spontaan aan. Toen u werd gevraagd wat u en uw moeder precies deden na de dood van uw vader, zei u: "Ik bleef in mijn huis, voor ze naar mij kwamen om te zeggen dat ik moest toetreden" (NPO2, p. 10). Wanneer expliciet gevraagd werd of u naar de politie ging stelde u van wel, maar toen dit later ter bevestiging werd gevraagd, stelde u: "of ik ging naar de politie, nee, ze waren al naar mij gekomen voordat ik naar de politie ging" (NPO, p. 10). Het komt dan ook niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw verklaringen over wat gebeurde na de dood van uw vader aanpaste in functie van de opmerkingen van de interviewer. Gevraagd of uw moeder naar de politie ging, antwoordde u dat u het niet wist, want u vroeg haar dit niet (NPO2, 10). Naast het feit dat het bizar is dat u of uw moeder niets zou gedaan hebben na de moord op uw vader, is het opvallend dat u niet wist of uw moeder naar de politie ging, dat u het zelf niet vroeg.

Verder bleek u ook compleet inert in uw zoektocht naar mogelijke oplossingen uit uw situatie. Zo werd u tijdens het eerste onderhoud gevraagd wat u deed in de dagen tussen de eerste ontmoeting en het moment waarbij u werd aangevallen. De dossierbehandelaar vroeg of u met iemand praatte nadat ze u benaderden, waarop u stelde: "ja mijn moeder was daar toen ik werd benaderd door de mannen. Ik dacht dat ze aan het lachen waren, dat ze niet zouden terugkeren. Maar op de vierde nacht kwamen ze terug "(NPO1, p. 16). Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens vroeg of u iets deed, stelde u: "als ik naar de politie zou gegaan zijn, dan zouden ze niets gedaan hebben (NPO1, p. 16)." Vervolgens verklaarde u dat u desondanks naar de politie ging en dat zij niets deden, dat ze dachten dat u aan het lachen was en dat u moest terugkomen als ze iets deden (NPO1, p. 16). Het is eerder frappant dat u stelde dat u dacht dat de cultists aan het lachen waren, dat u dacht dat de politie niets zou doen indien u naar de politie ging, maar dan toch naar de politie ging. Toen u in het tweede onderhoud bij het CGVS vertelde dat u naar de politie ging, werd u door de dossierhandelaar gevraagd wat zij deden, waarop u stelde dat ze niets deden. Wanneer u werd gevraagd waarom ze niets deden zei u dat u het niet wist. Ook hier bleek u dus weer tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Toen u werd gevraagd of u op dit moment dacht dat het iets serieus was, zei u van niet. Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom u dan wel naar de politie ging, antwoordde u nietszeggend:"Omdat de mensen die mijn vader hebben gedood, ze hebben mij gewaarschuwd, ze willen dat ik hen vervoeg en dat ik drie dagen heb om na te denken, maar de politie zij zeggen mij gewoon dat ik moet gaan, ik moet gaan, dus ik ga naar huis en na vier dagen komen de cultists naar mijn huis (NPO2, p. 15)." Opnieuw bleken uw verklaringen dus incoherent.

Ook erg frappant is het dat u dacht dat de Awubaga-leden aan het lachen waren toen ze u initieel bedreigden (NPO1, p. 16) en dat ze niet serieus waren (NPO2, p. 15). Van iemand die – nadat zijn vader die lid was van een cult gedood werd door een andere, gelijkaardige cult – werkelijk benaderd werd door die eerste cult om zijn vader op te volgens als lid en slechts drie dagen bedenktijd krijgt, mag verwacht worden dat deze de situatie onmiddellijk ernstig neemt. Het feit dat u dit niet deed zorgt er dan ook voor dat uw relaas absoluut niet doorleefd overkomt.

De dossierbehandelaar vroeg u later of u in het ziekenhuis de politie nog probeerde te bereiken. U stelde van niet omdat: "het nummer dat ik had, het was fout en ze braken mijn gsm, ik wist niet hoe ze te bellen (NPO1, p.17)." Deze uitleg is warrig, incoherent en niet aannemelijk. Ook uw verklaringen over uw gedrag nadien zijn hoogst opmerkelijk. Zo stelde u tijdens het eerste onderhoud dat u en uw zus konden ontsnappen uit het ziekenhuis en een man tegenkwamen, waartegen jullie het gehele verhaal vertelden. Hij stelde dat hij niet wilde dat jullie zouden sterven en daarom wilde hij jullie naar Libië brengen. U vroeg hem echter niet om de politie te bellen – wat toch een logischere stap is dan met een wildvreemde man naar Libië te reizen en alles halsoverkop achter te laten (NPO1, p. 18). In het tweede onderhoud stelde u dan weer dat u zich niet kon herinneren of hij van uw problemen afwist. U weet eveneens niet of uw zus vertelde over uw problemen. U verklaart dat u denkt die nacht nog te vertrekken. U kan het zich niet precies herinneren (NPO2, p. 19). Ook hier bleek u maar wat te gissen. Bovendien is het absurd dat u met een wildvreemde man zou vertrekken, uw hebben en houden zou achterlaten zonder ook maar met iemand te overleggen of iemand in Nigeria te contacteren. ***Van iemand die internationale bescherming verzoekt kan er verwacht worden dat deze alle andere beschermingsmogelijkheden in zijn thuisland heeft uitgeput. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zonder meer na dit ene incident met een wildvreemde man naar Libië zou vluchten, zonder verdere stappen te nemen.***

Verder bleken ook uw verklaringen over de vervolging die uw familie en vrienden ondergingen door de Awubaga-leden na uw vertrek niet geloofwaardig*.*

Zo sprak u over een incident op 13 juli 2021 waarbij het huis van de pastoor waar uw familie verbleef in brand werd gestoken, waarbij uw broer werd vermoord, uw moeder werd ontvoerd en uw pastoor werd aangevallen – allemaal door de leden van Awubaga; verder sprak u ook over een incident begin september 2021 waarbij de kerk van Irrua werd aangevallen door de Awubaga-leden, maar dat uw pastoor zijn vrouw te politie wist te bellen en dat er één van de leden werd gearresteerd in Nigeria. U verklaarde dat beide incidenten gebeurden omdat ze op zoek waren naar u. ***Echter, gezien uw verklaringen over het lidmaatschap van uw vader bij de Awubaga – en bijgevolg uw gedwongen opvolging bij de cult – reeds als ongeloofwaardig werden bevonden, blijken de gebeurtenissen die hier rechtstreeks uit volgden – aanval op pastoor en zijn huis, moord broer, ontvoering moeder, aanval kerk – evenmin geloofwaardig.***

Verder mag er in deze context gewezen worden op het feit dat u eigenlijk niets wist te vertellen over de pastoor of de pastoor zijn vrouw, terwijl dit de mensen zijn die uw familie opving na uw vertrek en tot op de dag van vandaag uw primaire contacten zijn in Nigeria.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw moeder bij uw pastoor verbleef tot zeker in 2021. Uw laatste contact met uw moeder dateerde immers van dan: uw pastoor had u gebeld en hij gaf uw moeder door, die stelde dat alles in orde was in Nigeria (NPO1, p. 8). Toen u door de dossierbehandelaar van het CGVS werd gevraagd wat de pastoor zijn naam was, antwoordde u: "Het is mijn moeder haar pastoor, ik ken zijn naam niet, ik noem hem pastoor" (NPO1, p. 9). Ook de naam van de vrouw van de pastoor kent u niet: "ik heb het niet gevraagd, ik noem haar altijd gewoon vrouw van de pastoor"(NPO1, p. 20). Het mag op zijn minst frappant genoemd worden dat u de namen niet kent van de personen die uw moeder, broer en dochter van opvang voorzagen en die bovendien nog steeds uw contactpersonen in Nigeria zijn. Over de kerk waar de pastoor priester was, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u tijdens uw eerste onderhoud dat het de Assemblies of god church betrof (NPO1, p. 18), maar kon u zich dit niet meer herinneren tijdens het tweede onderhoud op het CGVS (NPO2, p. 8). Ook kon u zich niet herinneren waar deze kerk was, maar wel dat ze in Irrua was. Daarnaast weet u ook niet waar het huis van de pastoor was (NPO2, p.21). Gezien het belang van de pastoor en zijn vrouw in de nasleep van uw vermeende vervolging is het frappant dat u zo'n beperkte kennis tentoonspreidde over hen, ondanks het feit dat u tot op de dag van vandaag met hen in contact staat. Zo verklaarde u dat op 9 of 10 september 2021 uw laatste contact met de pastoor zijn vrouw was. Bovendien verklaarde u dat u voor de vermeende aanslag op het huis van de pastoor ook contact onderhield met uw moeder (NPO1, p. 19). Uw onwetendheid betreffende de priester en zijn vrouw valt dan ook niet te verklaren en blijkt een verdere negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas én uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft de verklaringen die u aflegde betreffende uw vertrek naar Libië, de man – Ogosti - die u daarheen smokkelde en de problemen die u nadien met hem zou gehad hebben in Europa kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Zo stelde u dat u en uw zus werden gesmokkeld naar Libië door een man, Ogosti. Naast het feit dat de omstandigheden van dit vertrek niet geloofwaardig is (zie supra), bleken ook uw verklaringen over deze man bij de verschillende asielinstanties niet coherent. Zo stelde u bij de DVZ dat u problemen had met deze Ogosti, dat hij wilde dat u met hem criminele activiteiten (verkoop van cocaïne) ging uitvoeren. U stelde dat u hem 1000 dollar hebt gegeven om bij te houden voor u. U moest het opvangcentrum verlaten en bij hem gaan wonen omdat u drugs moest verkopen. Hij mishandelde u en bedreigde u via Facebook. U stelde dat u een screenshot had van deze bedreigingen – maar liet na deze ooit voor te leggen. Verder stelde u dat u het meldde aan de politie, maar ze konden hem niet vinden (Verklaring DVZ vraag 33). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS sprak u dan over een persoon die u wilde vermoorden in Italië, dat de man die u van Nigeria naar Italië bracht zijn geld wilde en dat hij u slechte dingen wilde laten doen. U wist echter zijn naam plots niet meer (NPO1, p. 18). In het tweede onderhoud praatte u dan plots wel weer over Ogosti, namelijk toen er werd gevraagd naar de naam van uw broer. U antwoordde toen immers eerst met Ogosti en pas nadien met Johnsy. Gevraagd naar wat u zei over Ogosti stelde u dat hij het was die u van Nigeria naar Libië nam (NPO2, p. 8). U verklaarde uw tijdelijke vergeetachtigheid door te zeggen dat u het bij het eerste onderhoud was vergeten, maar door terug te kijken naar de kopieën in het dossier plots wel herinnerde dat zijn naam Ogosti was. Deze uitleg is echter niet afdoende. Gezien de impact die hij zou uitgeoefend hebben op uw leven na uw vertrek uit Nigeria, is het erg frappant dat u zulke incoherente verklaringen aflegde over hem. Er wordt gelet op bovenstaande dan ook geen geloof gehecht aan uw uitspraken hieromtrent. Het is bovendien opvallend dat u nooit deze Facebookscreenshots aanbracht. Het feit dat u deze "bewijzen" zogezegd had, maar nooit aanbracht, relativeert uw vrees ten aanzien van deze Ogosti nog eens op aanzienlijke wijze.

Verder legde u ook geen bewijs van identiteit of reisweg voor, wat een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid

Wat betreft de opmerkingen over uw geheugenproblemen (NPO1, p. 5): u stelde dat u soms dingen vergeet, dat u een slecht geheugen hebt omwille van de slagen die u ontving in uw thuisland. U stelde dat u hiervoor naar de dokter ging in Italië, maar u legde wel geen documenten voor om dit te staven, ook niet in het tweede onderhoud, nadat u er reeds op was gewezen tijdens het eerste. U stelde toen dat u in Italië een document had, maar dat u dit verloor in Italië, hoewel u niet wist hoe u erin geslaagd was dit te verliezen (NPO2, p. 23) – eerder had u nochtans verklaard dat u in Italië alles had weggegooid (NPO1, p. 21). Het is dan ook niet zo dat de vastgestelde gebrekkige kennis hierdoor kan verklaard worden. Immers dient te worden vastgesteld dat u, ondanks meerdere aanmoedigingen om dit wel te doen, geen bewijs geleverd voor uw hoofdtrauma. Bijgevolg toont u niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat u aantoont dat u ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde u noch uw advocaat die u bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS (NPO1, p. 22; NPO2, p. 24) en blijkt bovendien uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. U liet bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma uw verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toonde u aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bovenstaande motivering en beslissing.

*Wat betreft de **kopieën van foto's** die u voorlegde dient er op gewezen te worden dat een foto een gemakkelijk te ensceneren momentopname betreft. U stelde dat deze foto's bewijzen aanboden over de aanval op de pastoor zijn huis en de gevolgen hiervan. Deze kopieën kunnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. Men dient er in dat opzicht op te wijzen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit hier niet het geval is.*

Ter volledigheid dient er ook op gewezen te worden dat u reeds een VIB indiende in Italië en dat dit verzoek daar werd afgewezen. Ook in Duitsland en Nederland diende u een VIB in waar u echter vanwege de Dublinprocedure werd verzocht terug te gaan naar Italië.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van vrees voor vervolging door de Awubaga cult.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est' van 20 november 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/ files/rapporten/coi_focus_nigeria._situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of https://www.cgvs.be/nl), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en milities. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20/08/2021 en 22/09/2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

"*- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;
- Materiële motiveringsplicht ;
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Verbod van willekeur".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande voormelde rechtsregels en -beginselen, alsook inzake de beginselen van het vluchtelingenrecht.

Voorts citeert verzoeker twee reisadviezen over Nigeria.

Inzake de bestreden motivering laat verzoeker het volgende gelden:
"*In onderhavig geval vreest verzoeker dat hij hetzelfde lot zal ondergaan als zijn familieleden, met name zal worden vermoord. Enkel de verklaringen in het kader van zijn CGVS interviews werden afgelegd kunnen dan ook in overweging worden genomen en daarop moet de geloofwaardigheidstoets worden toegepast, niet op verklaringen van het verleden. De argumenten van het CGVS met betrekking tot vorige verklaringen bij DVZ moeten dan ook worden geweerd, nu het laatste interview doorslaggevend is.*
Verzoeker hekelt dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van de mogelijke vervolging. Zo kan er verzoeker niet worden verweten dat hij niet van alle aspecten of minder belangrijk details op de hoogte is. Het CGVS miskent bovendien de bewijskracht van de talrijke documenten van verzoeker en baseert haar gehele falende motivering op details die niet determinerend zijn bij de beoordeling van de asielaanvraag.
Verzoeker hekelt in het bijzonder dat er hem kwalijk wordt genomen dat hij te weinig zou weten omtrent het overlijden van zijn vader. Verzoeker was immers niet aanwezig bij het overlijden en werd daarover telefonisch geïnformeerd door zijn moeder. Voorts kan er verzoeker evenmin kwalijk worden genomen dat hij niet alles weet over Awubanga, hij was er immers zelf geen lid van en wou dit ook niet worden. In tegenstelling tot wat het CGVS voorhoudt was verzoeker wel duidelijk over zijn ontmoeting met de cultleden van Awubaga. Over de vervolgingen heeft verzoeker bovendien duidelijk weergegeven aan de hand van de informatie die hij bekwam door de pastoor en diens vrouw en dit via onder andere duidelijk beelden en whatsappberichten. Ook het gegeven dat hij geen bewijs voorlegt van identiteit of reisweg kan hem niet worden verweten en zijn niet van die aard om het asielrelaas in twijfel te mogen trekken.
Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker heel getraumatiseerd is door wat er zich allemaal afspeelde noch met de tijdsspanne tussen de datum van het indienen van de asielaanvraag en de behandeling ervan. Er werd evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker Nigeriaans Engels praat en geen standaard Engels. Die taal heeft heel veel nuances, is moeilijk te begrijpen er was geen bijstand van een tolk, laat staan een tolk die Nigeriaans Engels zou praten. Het is dus evident dat sommige zaken lost in translation zijn en in het voordeel van verzoeker dienen te worden uitgelegd.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst blijkt uit de informatie die verzoeker aangeeft dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.
Het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ;
[…]
Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij de Awubaga dient te vrezen. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.
[…]
Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker bij terugkeer naar Nigeria in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert in een toestand zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Er werd bovendien niet nagegaan in welke toestand verzoeker als afgewezen asielzoeker zou terechtkomen in het bijzonder gelet op zijn langdurige afwezigheid en ook niet hoe hij die hoedanigheid zou worden behandeld.
[…]
Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Nigeria en aldaar een menswaardig leven te leiden - quod non -."

2.2. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een psychologisch verslag van 16 maart 2022.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf*. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus

dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is, merkt de Raad op dat verzoekers algemene bewering dat de feiten voor hem traumatiserend zijn de concrete motieven van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten.

Verzoeker legt ter zitting een psychologisch attest neer waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Te dezen dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Het voorstaande geldt des te meer inzake verzoekers relaas aangaande de situatie van zijn moeder. In de bestreden beslissing wordt over verzoekers moeder in het niet-betwiste feitenrelaas gesteld:
“*De rest van jullie werd meegenomen naar de gevangenis. Hier werden uw wonden verder verzorgd. In december 2017 hoorde u ’s nachts plots heel wat lawaai, zag u allerlei mensen rennen en kon u ontsnappen uit de gevangenis. U slaagde erin de smokkelaar te contacteren en u reisde naar Italië. Ondertussen verbleven uw moeder, broer en dochter bij de pastoor van de Assemblies of God-kerk in Irrua.*
[…]
Op 13 juli 2021 werd het huis van uw pastoor in Irrua aangevallen door de Awubaga-leden. Het huis werd in brand gestoken, uw broer werd vermoord, de pastoor werd in elkaar geslagen en uw moeder verdween. Dit werd u verteld door de vrouw van de pastoor. Zij stuurde ook drie foto’s door die gerelateerd waren aan het incident. U legde deze voor tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 16 augustus 2021. Op 9 of 10 september belde de pastoor zijn vrouw om te zeggen dat de mannen naar de kerk kwamen om u te zoeken, waarop de pastoor zijn vrouw de politie belde, die erin

slaagden om één van de mannen te arresteren. Hierop belden de mannen naar de vrouw van de pastoor en vertelden haar dat ze ervoor moest zorgen dat hun collega werd vrijgelaten."

In de motivering van de weigering van een internationaal beschermingsstatuut wordt aangaande verzoekers moeder gesteld:
"*Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw moeder bij uw pastoor verbleef tot zeker in 2021. Uw laatste contact met uw moeder dateerde immers van dan: uw pastoor had u gebeld en hij gaf uw moeder door, die stelde dat alles in orde was in Nigeria (NPO1, p. 8). Toen u door de dossierbehandelaar van het CGVS werd gevraagd wat de pastoor zijn naam was, antwoordde u: "Het is mijn moeder haar pastoor, ik ken zijn naam niet, ik noem hem pastoor" (NPO1, p. 9).*"

De voorstaande niet-betwiste elementen in verzoekers verklaringen bij verweerder omtrent de situatie van zijn moeder (dat zij verbleef bij een pastoor tot 2021) is manifest strijdig met de inhoud van het bijgebrachte psychologisch attest waarin wordt gesteld dat verzoekers moeder, voor zijn vertrek naar Libië in 2017, zou zijn gekidnapt, verzoeker telefoon kreeg van de daders en de stem van zijn moeder zou hebben herkend waarna hij een geweerschot hoorde. Verzoeker is er blijkens dit attest van overtuigd dat zijn moeder is omgebracht maar heeft geen zekerheid.

De versie van de feiten in het attest omtrent verzoekers moeder in 2021 is niet te verzoenen met verzoekers verklaringen bij verweerder waar hij helemaal geen melding maakte van een kidnapping van zijn moeder voor zijn vertrek (samen met zijn zuster) naar Libië in 2017 en waarbij hij haar stem en geweerschot zou hebben gehoord ingevolge deze kidnapping.

Voorts formuleerde noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verder toont verzoeker inzake de aangevoerde vertolking niet concreet aan welke nuances in zijn verklaringen bij verweerder verkeerd zouden zijn weergegeven, laat staat in welke mate deze nuances een concrete weerslag hadden in het aangevoerde feitenrelaas of de bestreden motivering.

7. Waar verzoeker verweerder verwijt dat hij niet heeft nagegaan dat verzoeker geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en dat hij geen mensenrechtenverdragen heeft geverifieerd, dient opgemerkt dat verzoeker dienaangaande geen concrete elementen aanvoert. Het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies is gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

8. Verzoeker voert aan dat de argumenten met betrekking tot zijn verklaringen bij de DVZ moeten worden geweerd omdat het interview bij verweerder doorslaggevend is om een asielrelaas te beoordelen.

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken dient aldus wel degelijk te worden meegenomen in de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De navolgende motivering uit de bestreden beslissing inzake het overlijden van verzoekers vader blijft dan ook onverminderd overeind:

"*Zo legde u bij de verschillende asielinstanties geen consistente verklaringen af over het daadwerkelijke plaatsvinden van uw vader zijn dood – nochtans het moment waarop uw problemen startten, gezien de Awubaga u lastigvielen omdat u uw vader zijn plaats moest innemen. Tijdens uw interview bij de dienst vreemdelingenzaken (hierna DVZ) vermeldde u immers niet dat uw vader overleed (zie DVZ, vraag 13, p. 7 – dd. 17/01/2020).* ***Sterker nog****: U stelde toen dat hij nog in Irrua woonde. Het was* ***pas*** *in de vragenlijst van het CGVS (dd. 20/11/2020) dat u* ***plots*** *verklaarde dat uw vader vermoord werd in 2016 (vragenlijst CGVS, p. 3). U bevestigde zijn dood later tijdens uw persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Gezien de impact van zijn overlijden is het niet geloofwaardig dat u dit vergat te meldden bij de DVZ."*

9. Verder dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal terecht hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

In casu blijkt dat dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn onwetendheid omtrent de omstandigheden van het overlijden van zijn vader, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake zijn ontmoetingen met de cultleden van Awabuga, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder inzake de ongeloofwaardig geachte vervolging door de leden van Awabuga. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin een element aan ter ontkrachting van de motivering in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in de staat Edo in de optiek van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	W. MULS